ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔ τότε ἄς πιοῦμε !

— Μέ τί ;

— Διάβολε, τὸ ὑπόγειο δὲν εἶνε μακρυά !

— Καὶ ποιός θὰ κατεβῇ ;

— Ἐγώ.

— Ὄχι, γιατὶ ἡ πόρτα τοῦ δρόμου εἶναι πολὺ κοντὰ στὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Ὁ κάπηλος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε :

— Τότε νὰ φωνάξουμε τὸ Γομὲς νὰ μᾶς φέρῃ τὸ κρασί.

— Ὁ Γομὲς κοιμᾶται.

— Ἴσως κοιμᾶται, ἀλλὰ τὸ κρεββάτι του εἶναι στὴ σοφίτα ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν κάμαρη· χτυπῆστε τὸ νταβάνι καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

— Ὡραία ἰδέα ! εἶπε ὁ Λαντρύ.

Ἀνέβηκε σὲ μία καρέκλα καὶ χτύπησε τὸ νταβάνι μὲ τὸ σπαθί του. Ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ Γομὲς ἀκούστηκε τότε ἀπὸ μακρυά :

— Ἔρχομαι.

— Βρὲ τὸ μάγκα, εἶπε ὁ Λαντρύ, δὲν εἶχε ὕπνο.

— Περίμενε νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἐγὼ γιὰ νὰ κοιμηθῇ κι' αὐτὸς ἀπάντησε ὁ Τρουξίλλος, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε κ' ἔκανε τρία τέσσαρα βήματα, μὲ τὴν πρόφαση δῆθεν νὰ ξεμουδιάσει.

— Ἄνοιξε, ἀφεντικό ! ἀκούστηκε σὲ λίγο ἡ φωνὴ τοῦ Γομὲς πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Λαντρὺ τοῦ ἄνοιξε καὶ τὸν ἔμπασε μέσα.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε, νὰ μᾶς φέρεις δυὸ μπουκάλια κρασὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ποὺ ἤπιαμε καὶ πρίν.

Μόλις τελείωσε τὰ λόγια του ἕνας δυνατὸς κρότος τὸν ἔκανε νὰ στρέψῃ πίσω. Τὶ εἶχε συμβεῖ ; Ὁ Τρουξίλλος, δῆθεν ἀπὸ ἀπροσεξία, εἶχε ἀκουμπήσει στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὁ Λαντρὺ εἶχε τὰ δυὸ πιστόλια του, τὸ τραπέζι ἔγειρε καὶ τὰ ὅπλα ἔπεσαν κάτω μὲ κρότο, χωρὶς ὅμως νὰ πάρουν φωτιά.

Ὁ Λαντρύ, φοβούμενος ἐπίθεση τοῦ καπήλου ἔσπευσε νὰ τὰ μαζέψῃ.

Ἂν καὶ ἡ κίνησις τοῦ Λαντρὺ εἶταν πολὺ γρήγορη, ἐν τούτοις ὁ Τρουξίλλος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐγχειρήσει στὸ Γομὲς τὸ σημείωμα καὶ νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ σιγὰ σιγά :

— Γρήγορα, σὰν ἀστραπὴ νὰ τὸ πᾶς στὸ Δὸν Διέγο μὲ τ' ἄλογο.

Ὅταν ὁ Λαντρὺ σηκώθηκε, κόκκινος ἀὰν τὴν παπαροῦνα, ὁ Γομὲς εἶχε γίνει ἄφαντος. Ὁ Τρουξίλλος τοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν ἀπροσεξία του καὶ σὲ λίγο ἡ συζήτησις ξανάπαιρνε τὸ φιλικό της τόνο. Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ Λαντρὺ ἀνυπομονῶντας εἶπε :

— Αὐτὸ τὸ κρασὶ δὲν ἔρχεται...

— Ὑπομονή ! ἀπάντησε ὁ Τρουξίλλος. Ὁ μικρὸς τὸ τραβάει...

Πέρασαν ἄλλα δέκα λεπτά.

Ὁ Λαντρὺ διψασμένος φώναξε μὲ βραχνιασμένη φωνή :

— Τὶ διάβολο κάνει ὁ Γομές ;

— Μήπως κοιμήθηκε στὸ ὑπόγειο ; ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος ὁ ὁποῖος εἶχε τεντώσει τὸ αὐτί του.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἀπόξω ποδοβολητὸ ἄλογου, πέρασε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο ἔσβυσε μακρυά.

Ἕνα χαμόγελο θριάμβου ἄνθισε στὸ πρόσωπο τοῦ κάπηλου, ἀλλὰ ἔσβυσε μαζὶ μὲ τὸ ποδοβολητό.

Ὁ Λαντρὺ εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Πῆρε τότε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸ κηροπήγιο καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ γυμνό του σπαθὶ καὶ εἶπε :

— Ἐπειδὴ ὁ Γομὲς μᾶς ξέχασε, θὰ πᾶμε μόνοι μας νὰ πιάσουμε τὸ κρασί. Περπάτα, μπροστά, ξενοδόχε.

Ὁ Λαντρὺ ἔβαλε ὑπὸ μάλης δυὸ μποτίλιες κρασί, ἔπειτα, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος διάλεγε ἄλλες δυό, αὐτὸς ἀνέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες τοῦ ὑπογείου πέρασε τὴν πόρτα του καὶ τὴν ἐκλείδωσε, φυλακίζοντας ἔτσι τὸν ξενοδόχο, στὸν ὁποῖον ἐφώναξε μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς πόρτας :

— Σκέφτηκα ὅτι εἶνε καλλίτερα ν' ἀκολουθήσω τὴν γνώμη ποὺ μοῦ εἶπες πρίν. Νὰ κοιμηθῇ δηλαδὴ ὁ καθένας μας χωριστὰ στὸ μέρος του.

Ἀφίνοντας δὲ τὸν ἐχθρό του νὰ χτυπάει τοὺς τοίχους ἀνέβηκε ἀπάνω κατευχαριστημένος γιὰ τὴν πανουργίαν του.

Πρώτη του φροντίδα εἶταν νὰ ἐπισκεφθεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐπειδὴ κανένας ὀδοιπόρος δὲν εἶχε καταλύσει σ' αὐτὸ ὁ Λαντρὺ μπόρεσε νὰ τὸ τριγυρίσει ὁλόκληρο.

Ἀλλ' ὁ Γομὲς δὲν βρισκόταν πουθενά.

Κι' ἀκόμα καὶ μι' ἄλλη δυσάρεστη ἔκπληξι περίμενε τὸ Λαντρύ.

Ὁ σταῦλος εἶταν ἀδειανός !...

— Μὰ τὴν Ἁγία Θηρεσία, ἐφώναξε, ὁ μικρὸς αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε καβάλλα στὴ φοράδα !... Καὶ ποῦ πάει ; Ποῦ ἄλλοῦ παρὰ νὰ μᾶς προδώσῃ .. Σὲ ποιόνε ; Στὸ Δὸν Διάζ, χωρὶς ἄλλο... Ἄσκημα τὴν ἔχουμε... Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ φτάσει ὁ Δὸν Διάζ ἐδῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐγὼ φταίω... Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω περισσότερο τὸ νοῦ μου σ' αὐτὸ τὸ διαβολοκάπελα.

Βλαστημῶντας, χειρονομῶντας, θορυβῶντας ὁ Λαντρύ, ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο του, κλειδώθηκε μέσα κ' ἔσυρε ἕνα βαρὺ κιβώτιο ποὺ τὸ ἔβαλε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐπιπροσθέτως ἐγέμισε καὶ τὰ ὅπλα του. Ἔπειτα ἁρπάζοντας μιὰ μποτίλια τὴν ἄδειασε.

— Τουλάχιστο, συλλογίστηκε, νὰ εἶταν μονάχα γιὰ μένα ὁ κίνδυνος... Ἀλλὰ ποὺ στὸ διάβολο πῆγε κι' ὁ ἀφέντης μου, ὁ κόμης ; Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν ἔρθει τὴν ὥρα ποὺ θὰ εἶνε οἱ ἐχθροί του ἐδῶ...

Μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο, τὰ φρύδια μαζεμένα καὶ τὰ χέρια στὰ τουφέκια του, ὁ Λαντρὺ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο παραφυλάγοντας μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ ἀναπηδῶντας στὸν παραμικρὸ κρότο.

. . . . . .

Ἐντωμεταξὺ ὁ κόμης καλπάζοντας εἶχε φτάσει στὴν Παμπελούνη· ξύπνησε ἐκεῖ κάποιον πανδοχέα, ὁ ὁποῖος τὸν ὁδήγησε σ' ἕνα ἔμπορο ἵππων. Ἐκεῖ διάλεξε μὲ προσοχὴ τὸ ἄλογο ποὺ ἔμελλε τὴν ἐρχομένη νύχτα νὰ φέρῃ τὴν Δόνα Δολόρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἱσπανία. Ἦταν ἕνα πυρρότριχο ἄλογο ποὺ συγκέντρωνε τὶς δυὸ πιὸ ἀπαραίτητες γιὰ τὴν περίπτωση αὐτὴ ἀρετές, τὴν ταχύτητα καὶ τὴ ρώμη. Ὁ κόμης ἐπιστάτησε καὶ στὸ διάλεγμα ἑνὸς κομψοῦ γυναικείου ἐφιππίου, πλήρωσε χωρὶς συμφωνίες κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνει γιὰ ν' ἀγοράσει μι' ἀνεμόσκαλα.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶταν τόσο κοινῆς χρήσεως, ὁ κόμης μὲ τὸν πανδοχέα ἐγύρισαν ἀναφελῶς ὅλους τοὺς σχοινοποιοὺς τῆς πόλεως. Ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται ὅταν ἕνας σχοινοποιὸς τοῦ εἶπε :

— Ξέρω ἕνα τεχνίτη ἐπιτήδειον νὰ κατασκευάζει ἀνεμόσκαλες, ὀνομάζεται Ζουὰν καὶ σ' αὐτὸν πηγαίνει ὅλη ἡ νεολαία μας ὅταν πρόκειται ν' ἀνεβῇ στὸν ἐξώστη τῆς καλῆς της. Κ' ἐπειδὴ οἱ ἐξῶστες εἶνε πολυάριθμοι ὁ Ζουὰν δὲ μένει ἄργὸς κ' ἔχει πάντοτε πεντ' ἔξη σκάλες ἕτοιμες στὴ διάθεση τῶν ἐραστῶν. Δυστυχῶς ὅμως κατοικεῖ πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, συχάθηκε τὸν κόσμο κι' ἔχτισε μιὰ καλύβα μέσα στὸ δάσος, τρεῖς λείγες μακρυὰ ἀπὸ τὴν Παμπελούνη. Ἂν ἡ ἐξοχότης σας θέλει, στέλνω ἀμέσως ἐκεῖ τὸ βοηθό μου.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ κόμης, περιγράψατέ μου τὸ μέρος καὶ θὰ πάω μόνος μου.

Τὸ μέρος ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὁ κόμης γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀγρέδα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβε λεπτομερεῖς ὁδηγίες γι' αὐτό, καβάλλησε τ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε, φέρνοντας μαζί του καὶ τ' ἄλογο τὸ προορισμένο γιὰ τὴ Δολόρα.

Σὲ μισὴ ὥρα, μόλις ἀκριβῶς ἔπαιρνε νὰ χαράζει, ἀνακάλυψε μέσα σὲ μιὰ ἐρημιὰ στὸ δάσος, τὴν καλύβα τοῦ Ζουάν. Δυστυχῶς ὅμως ἔτυχε κι' αὐτὸς νὰ μὴν ἔχῃ ἕτοιμες ἀνεμόσκαλες· εἶχε μόνο μιὰ μεταξωτὴ ἕτοιμη κατὰ τὰ τρία τέταρτα ποὺ χρειαζόντουσαν τέσσερες ὧρες ἀκόμα γιὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

— Τὴ χρειάζομαι σ' ὀχτὼ ὧρες, εἶπε ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνάγκη τῆς σκάλας γιὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἐπειδὴ εἶχε πιὰ φέξει κι' ἂν ἔμπαινε στὴν Ἀγρέδα μ' ἕνα ἄλογο ἐπισαγμένο μὲ κομψὸ γυναικεῖο ἐφίππιο, θὰ προκαλοῦσε, πολὺ ἐπικίνδυνα σχόλια, ὁ κόμης ἄφησε τὸ ἄλογο στὸ σχοινοποιό, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἀδρᾶς ἀμοιβῆς ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ φέρῃ τόσο τὸ ἄλογο ὅσο καὶ τὴν ἀνεμόσκαλα κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἀφοῦ κανόνισε ἔτσι τὰ πράγματα, ὁ κόμης ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν Ἀγρέδα κατεσπευσμένως. Εἶχε στὸ νοῦ του ἕνα πολὺ ἁπλὸ σχέδιο. Νὰ μείνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα κρυμένος στὸ καπηλεῖο καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Τρουξίλλο ὡς τὴν ὥρα τῆς ἀπαγωγῆς. Ἔτσι θὰ εἶταν ἀδύνατο στὸν κάπηλο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κυριό του.

Ὁ κόμης βιαζότανε νὰ φτάσῃ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, ἀλλὰ βλέποντας ὅτι τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου του εἶχαν πιαστεῖ καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψει του ὅτι καὶ τ' ἄλογο τοῦ Λαντρὺ ὕστερα ἀπὸ ταλαιπωρίες τόσων ἡμερῶν δὲ θὰ εἶταν σὲ καλλίτερη κατάσταση, στάθηκε κι' ἀγόρασε ἀπὸ κάποιο περαστικὸ ἀγωγιάτη δύο εὔρωστα καὶ ξεκούραστα ζῶα. Τέλος κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωῒ πέζεψε μπρὸς στὸ πανδοχεῖο τοῦ Τρουξίλλου. Μὲ μεγάλη του ἔκπληξη εἶδε τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ σταῦλος στὸν ὁποῖο πῆγε κατόπιν γιὰ νὰ βάλῃ τ' ἄλογά του εἶταν ἀδειανός.

Τὶ εἶχε γίνει τὸ ἄλογο τοῦ Λαντρύ !

Προαισθανόμενος κάποιο θλιβερὸ γεγονὸς ἀνέβηκε τέσσερες τέσσερες τὶς σκάλες κι' ἐχτύπησε μὲ δύναμη τὴν πόρτα ταῦ δωματίου του.

Ὁ Λαντρὺ καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία εἶχε κοιμηθῇ ἐπιτέλους.

Στὸ χτύπημα τοῦ κόμητος, ἀναπήδησε ἔχοντας τὰ ὅπλα του στὰ χέρια καὶ νομίζοντας πῶς ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ δὸν Διέγου στάθηκε ἀκίνητος.

Ἄξαφνα τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα διπλασιάστηκαν, συνοδευόμενα ἀπὸ τὶς βλάσφημιες τοῦ κόμητος. Ὁ Λαντρὺ ἀναγνώρισε τὴ φωνή του κ' ἔτρεξε νὰ βγάλῃ τὸ κιβώτιο ποὺ εἶχε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ κόμης μπῆκε μέσα κατάκοπος, κάθιδρος, καὶ κατάσπρος ἀπὸ τὴ σκόνη. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ ρώτησε μ' ἀγωνία :

— Ποῦ εἶνε ὁ Τρουξίλλος ;

(Ἀκολουθεῖ)